

Ema a její kouzelná
ZOO

*Amelia
Cobb*

Rozpustilá
panda

Ema a její kouzelná zoo – Rozpustilá panda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Amelia Cobb

Ema a její kouzelná zoo – Rozpustilá panda – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ema a její kouzelná ZOO

Ema nakoukla dovnitř. V bedně bylo teplo a působila útulně a Ema rozeznala nadýchanou černobílou hromádku. Hromádku se zavrtěla – a Ema se šťastně usmála. V bedně spali dva nádherní tvorečci.

Ema a její kouzelná
ZOO

Rozpustilá
panda

*Amelia
Cobb*

F RAGMENT

Se zvláštním poděkováním Natalii Dohertyové

*Mé vřelé díky si zaslouží
i Nic, Steph, Joe, Iain a Frankie*

Kapitola jedna

Odměna pro Daisy

Ema Parkerová běžela po chodníku a šťastně se usmívala. Bylo sobotní ráno v Záchranné zoo a Ema se chystala navštívit některá svá oblíbená zvířata. V polovině cesty se zastavila u dřevěné branky a sáhla pro řetízek se stříbrným přívěskem ve tvaru lví tlapky, který nosila na krku.

Nebyl to obyčejný přívěsek – otevíral dveře každického výběhu v Záchranné

zoo. Dostala ho od svého prastrýčka Horáce, který zoo založil, a Ema ho nikdy nesundávala. Přitiskla přívěsek na malý panel u branky a ta se s tichým cvaknutím otevřela.

Eva vešla na teplou, širokou pláň porostlou dlouhou trávou a bujnými stromy. Hned za brankou se nacházel pavilon, ve kterém spaly žirafy – vysoká budova z červených cihel s klenutým vstupem. Ema si zastínila oči před sluncem a spatřila stádo shromážděné na opačném konci výběhu, jak pije z průzračného potoka. Za bránou stálo kolečko s vidlemi, plné čerstvé slámy. Ošetřovatel žiraf Frankie jí řekl, že mu může přijít dneska ráno pomoci, a připravil pro ni všechno, co potřebovala.

Ema zvedla kolečko a zajela s ním do žirafího pavilonu. Potom popadla vidle, začala vykládat slámu a pečlivě ji rozprostírala po zemi, aby žirafy měly

v noci čistou, pohodlnou podestýlku.
Při práci si vesele prozpěvovala, užívala si
teplý větřík a přemítala, kde se toulá její
nejlepší kamarád. Ráno před ní běžel
po chodníku, ale byl příliš nedočkavý,
než aby zpomalil.

Najednou se začala sláma v kolečku třást. Ema zvědavě sledovala, jak se stébla pohybují ze strany na stranu. Pak z nich vykoukla chlupatá hlavička a rozpustile na ni zamrkaly dvě obrovské zlaté oči.

„Monty!“ rozesmála se Ema. „Tady jsi, ty jeden nezbedo!“

Zvířátko s veselým zašvitořením vyskočilo z kolečka,

vyšplhalo se jí

na rameno

a všude

kolem sebe

trousilo

stébla slámy.

Monty byl

maličký lemur,

maki trpasličí,

měl dlouhý, zatočený ocas a hebká, jemná

ouška, která mu trčela do vzduchu. Přišel

do zoo jako mládě a bydlel s Emou a její

maminkou v jejich domku.

„Přemýšlela jsem, kam jsi zmizel, Monty. Máš mi ve výběhu pro žirafy pomáhat s úklidem, ne dělat nepořádek!“ Ema potřásla hlavou, ale musela se usmát. Lemurek byl tak roztomilý, že mu nikdy nedokázala *doopravdy* vyhubovat.

Když byla všechna sláma rozprostřená po podlaze, Ema uslyšela za zády tiché zahýkání a otočila se. Přišla ji pozdravit nejmladší členka žirafího stáda, Daisy. Mláděti bylo teprve pár měsíců, ale stejně bylo dvakrát větší než Ema.

„Dobré ráno, Daisy!“ zavolala Ema. Když k ní žirafa půvabně doklusala, Ema odložila vidle a pohládila ji po dlouhém, štíhlém krku. Každá žirafa měla jiný vzorek skvrn, díky kterému je od sebe dokázala rozeznat. Samičku Daisy poznala podle hvězdičky na čele.

„Páni, mami! Podívej!“ vykřikl na chodníku nadšený hlas. „Žirafí mládě – a hladí ho nějaká holčička!“

Zatímco Ema pracovala, brána zoo se musela otevřít, protože k výběhu dorazili první návštěvníci. Paní tlačila zářivě modrý skládací kočárek, v němž sedělo batole a vesele tleskalo ručičkami. Vedle stála zrzavá holčička o něco mladší než Ema. Měla na sobě tričko s obrázkem žirafy a držela za ruku tatínka. Užasle sledovala Emu s Daisy. Ema se na ni usmála a Monty na ni přátelsky zašveholil.

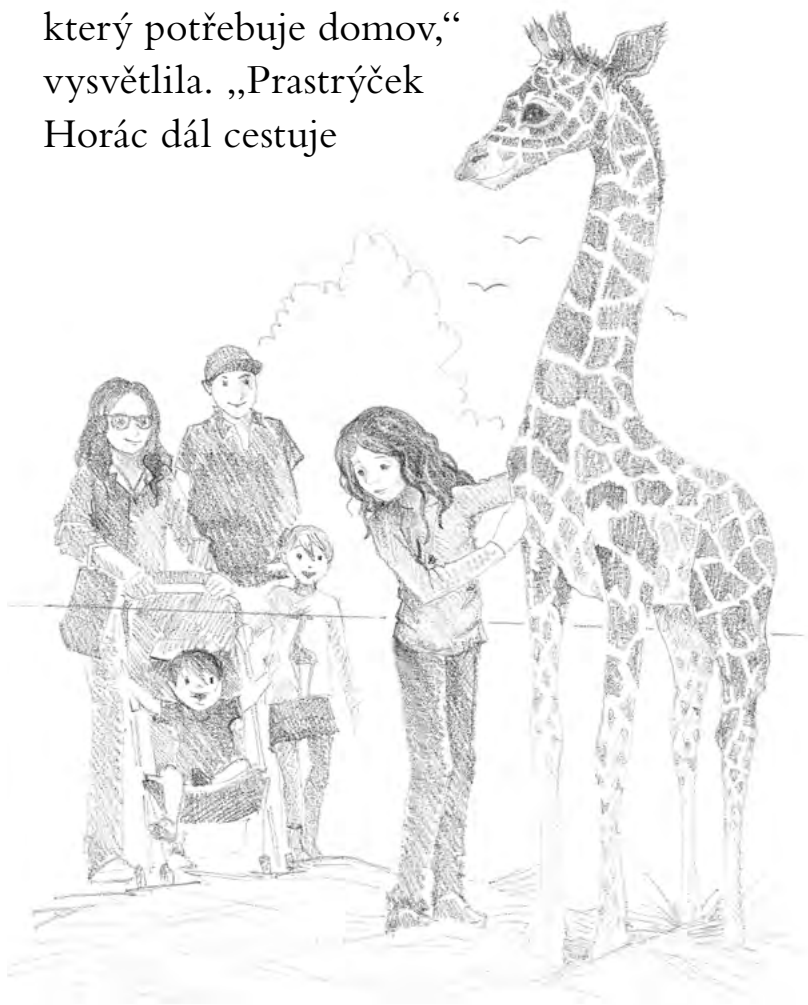
Holčička se ostýchavě usmála a vykulila oči. „Ty jsi ošetřovatelka?“ zeptala se Emy.

Ema se zachichotala. „Jednou možná budu,“ odpověděla. „Jsem Ema a tohle je Monty. Majitelem Záchranné zoo je můj prastrýček Horác.“

„Ach, ty myslíš Horáce Higginse! Už jsem o něm slyšela,“ vyhrkla maminka u kočárku.

„Pan Higgins je slavný cestovatel, vid’?“ dodal tatínek.

Ema přikývla. „Na svých cestách se setkal se spoustou raněných, opuštěných nebo vyděšených zvířat, a tak se rozhodl vybudovat Záchrannou zoo. Teď je to bezpečné místo pro každého tvora, který potřebuje domov,“ vysvětlila. „Prastrýček Horác dál cestuje

po světě a hledá zvířata v nesnázích. Někdy je pryč celé měsíce a my nevíme, kdy se vrátí. Moje maminka pracuje v Záchranné zoo jako veterinářka, takže může kdykoli ošetřit každé zvíře, které ji potřebuje. A já tady trávím každou volnou chvíli, hlavně o víkendech.“

„Nemůžu uvěřit, že tady *bydlíš*,“ řekla holčička toužebně. „Ty se máš.“

„Já vím,“ pronesla Ema s rozzářeným výrazem. Byla na svůj zvláštní domov velice pyšná.

„A žirafy máš nejradši?“ zeptala se maminka. „Tady Amy žirafy *zbožňuje*. Nemohla se dočkat, až je uvidí, takže jsme museli jít rovnou sem.“

Ema se usmála. „Chtěla bys nakrmit Daisy?“ zeptala se holčičky. „Už měla k snídani spoustu akátových listů, ale mám tady jablko, které jí můžeš dát jako pamlsek.“

Amy spadla čelist úžasem. „Vážně?“ vydechla. „To bych *moc* ráda!“

Ema sáhla do kapsy a podala jí přes plot lesklé zelené jablko. Amy ho s nervózním výrazem vzala do ruky. „Jen natáhni paži a nech jablíčko ležet na dlani. Daisy tě nekousne. Je opatrná,“ uklidnila ji Ema a usmála se na žirafu.

Amyin tatínek vytáhl fotoaparát, a když Amy zvedla paži s jablkem, začal ji fotit. Daisy velice opatrně sklonila dlouhý krk a očichala holčičce ruku. Potom uchopila jablko do tlamy a spokojeně ho začala chroupat. Amy zatajila dech. „Má tak hebký nos!“ zašeptala.

„Pochází z Afriky?“ zjišťoval Amyin tatínek.

Ema zavrtěla hlavou. „Daisyinu maminku Dolly sem přivezli z Keni. Ale Daisy se narodila tady v zoo, uprostřed noci. Viděla jsem ji jako první! Ráno jsme šli s Montym dát

Dolly snídani a našli jsme Daisy – a už chodila!“

Tatínek prohrábl Amy vlasy. „Měli bychom se jít podívat na další zvířata, zlato. Je jich tady spousta,“ řekl. „Co kdybychom teď zašli k hrochům?“

„Před odchodem se ještě přijdeme na Daisy podívat,“ slíbila maminka.

Amy se na Emu vděčně usmála. „Moc děkuju, že jsem jí mohla dát jablko. Jsem z toho nadšená,“ prohlásila.

Rodinka se s Emou rozloučila a cestou k hrošímu výběhu si vzrušeně povídala.

Ema čekala, dokud jí nezmizela

z očí, a pak si povzdychla.

„To bylo o vlasek!“

prohodila k Daisy. „Neslyšela jsem je přicházet. Ale naštěstí jsme si právě nepovídaly.“

Daisy přikývla a Monty souhlasně zapištěl. „Mohli odhalit naše tajemství, Emo,“ zašvitořil lemurek.

Ema se usmála. Všichni si mysleli, že má úžasný život, protože žije v Záchraně zoo. Na Emě toho bylo ale zvláštního mnohem víc. Třeba jedna netradiční schopnost – jenomže ta byla tajná. O svých šestých narozeninách totiž Ema zjistila, že zvířata neustále mluví. Většina lidí však slyší jen skřehotání, pištění, řev a další zvířecí zvuky. Někteří ovšem rozumějí všemu, co zvířata říkají. Zvláštní lidé, kteří mají štěstí – jako Ema!

